Hans-Jörg Ronsdorf

Co má kříž společného s námi

Jednoduše.
Srozumitelně.

PROČ MUSEL JEŽÍŠ ZEMŘÍT?

Proč musel Ježíš zemřít?

Co má kříž společného s námi

Hans-Jörg Ronsdorf

1. vydání (německé vydání), říjen 2026, Sulzberg
Všechna práva vyhrazena
Obálka: Christine Ronsdorf
Biblická slova volně převzata
Objednávky, otázky, kontakt: hj-ronsdorf@t-online.de

Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus zemřel **ZA NÁS**, *když jsme ještě byli hříšníci.*

Římanům 5,8

Tato malá kniha sleduje jedinou otázku: Proč by mi dnes měla pomoci smrt jednoho muže před dvěma tisíci lety? Je napsána pro čtenáře, kteří mají s církví málo společného. Krok za krokem, jednoduchými slovy.

Obsah

1 Jednoduchá otázka 6
2 Co s námi není v pořádku 7
3 Jaký Bůh doopravdy je 9
4 Proč krev? 11
5 Co řekl sám Ježíš 13
6 Tři těžké věty 15
7 Jak nás zachraňuje jeho smrt 17
8 Proč k tomu patří Velikonoce 20
9 Dobrá zpráva 22

1 Jednoduchá otázka

Před dvěma tisíci lety byl popraven jeden muž. Mimo město, za městskými hradbami. Na dřevěném trámu, na dřevěném kříži. Před zvědavými diváky, kteří byli zvyklí na násilí. Tak tehdy umíralo mnoho lidí. Římané zabili tisíce, mnohé ukřižovali. Nesmyslné smrti.

O tomto jednom muži říkají křesťané dodnes podivnou větu. Prý zemřel za nás. Co to znamená: za nás? Co má být na této jedné smrti jiného?

Byli a jsou lidé, kteří umírají za druhé. Když jen tímto způsobem mohou zachránit druhé před smrtí. Nic většího nemůže člověk udělat, než se sám vydat za druhé. Aby mohli žít.

Dříve, než existovalo očkování, se děti dusily záškrtem. V krku jim narůstal houževnatý povlak, až jim ho úplně ucpal. Někdy pomohlo jen jedno. Lékař zavedl trubičku a vlastními ústy povlak vysál. Dítě znovu mohlo dýchat. Lékař však teď měl nemoc v sobě. Někteří na to zemřeli.

Lékař nejen pomohl. Vzal do sebe to, co dítě zabíjelo. Nemoc vyšla z dítěte ven a vešla do lékaře.

Právě tady ta otázka začíná. Jestliže Ježíš zemřel za nás: Od čeho nás tedy zachránil? Co a kde byla ta nemoc, když tento obraz přeneseme na nás?

Většina lidí žádnou nemoc vůbec necítí. Žijí, pracují, milují, dělají, co mohou. Nemoc? Kde? A i kdyby nějaká byla, proč by ji měla uzdravit smrt jednoho muže před dvěma tisíci lety? Jeden muž zemřel v Jeruzalémě. Já žiju tady.

Co má jeho kříž společného se mnou? To není naivní otázka. Je to ta nejdůležitější otázka, kterou lze křesťanství položit. V této malé knize nechci dělat nic jiného, než se pokusit odpovědět na tuto jednu otázku. Krok za krokem. Nejprve: Čím trpíme? Potom: Kdo je ten, kdo nám to bere? Potom: Co se děje s ním? A nakonec: Jak to dojde až ke mně?

Jeden z prvních křesťanů tu větu jednou řekl přesněji. Napsal, že Ježíš nesl naše viny na svém vlastním těle, tam na dřevě, na kříži. A že jeho ranami jsme byli uzdraveni.[1]

Zapamatujte si z této věty tři slova:

Nesl. Tělo. Uzdravení.

To nás bude chvíli zaměstnávat.

---

1. 1. Petrův 2,24

2 Co s námi není v pořádku

Nezačínám u Boha.

Jde o nás.

Nikdo z nás si nemohl vybrat, kdo ho zplodil a kde se narodil. Do jakých poměrů nás život vrhl, nebylo naše rozhodnutí. Ani o tom, kde dnes stojíme, jsme většinou nerozhodovali my.

Teď už nejde o tělesnou nemoc jako u dítěte v kapitole 1. Jde o nehmatatelnou nemoc a o to, jak ji prožíváme: prázdnota, nesmyslnost, pocit viny, zlomenost, bezvýchodnost, spoutanost, beznaděj. Nic z toho nikdo nechce cítit. Kdo se upřímně zastaví, mohl by takové a podobné pocity v sobě zaznamenat.

Často přicházejí v tichém okamžiku. V noci, když nemůžete spát. U hrobu. Nebo když s vámi nějaký člověk přestane mluvit. Pak je tu něco, co nemůžete odsunout stranou.

Každý člověk má něco, co už nemůže napravit. Slovo, které padlo. Dveře, které se zabouchly. Člověk, který zemřel dřív, než jste se usmířili. Podvod, kterého si nikdo nevšiml, ale na který vy sami nikdy nezapomenete.

Můžete udělat spoustu věcí. Můžete to uznat. Můžete se omluvit. Můžete nahradit škodu, kde to jde. Můžete si předsevzít, že už to nikdy neuděláte.

Uznání přichází pozdě. Omluva už toho druhého nezastihne. Škodu nelze nahradit, protože na to nejsou peníze. Nebo protože to vůbec není možné. A předsevzetí vydrží jen do příště.

A i kdyby se všechno podařilo, něco by zůstalo. Ta věc se stala. Je ve světě. Žádná náhrada ji neodčiní.

Až dosud jsme se dívali jen na nás lidi. Co když je Bůh náš Stvořitel? Svět jsme nestvořili my. Ani přírodní zákony. Ani zákonitosti či podmínky, jak můžeme zacházet s vinou nebo jak se jí doopravdy zbavit. Je to Boží svět, do kterého jsme se narodili. I když si myslíme opak: Pravidla neurčujeme my.

Všechno, co jsem uvedl výše, můžeme přirovnat ke smrtelné nemoci. Bible pro to má krátké slovo: hřích.

Slovo hřích je opotřebované. Mnozí v něm slyší jen moralizování a zdvižený ukazováček. Míněno je však něco velmi životního. Slovo, které Bible používá, znamená doslova: minout cíl. Jako šíp, který letí vedle.

Hřích tedy znamená: Nejsem tím, kým bych měl být. A udělal jsem, co se nemělo stát. Obojí patří k sobě. Míní se tím činy. Ty se dají spočítat. A míní se

tím část naší bytosti, odkud ty činy pocházejí. Tu spočítat nelze. Ale každý ji zná. Něco si předsevzete, a pak uděláte to druhé. Jako by to byla moc, která nás žene. Zevnitř i zvenčí.

Teď přichází věta, kterou je těžké slyšet. Platí pro všechny. I pro mě.

Bible to říká takto: Všichni zhřešili a neodpovídají Boží slávě.[2] To znamená: Nikdo není ani se nestává tím, k čemu ho Bůh původně stvořil.

Nikoho neobviňuji, na nikoho nežaluji. Nakonec stojí každý člověk sám před sebou. Útěk před sebou samým jednou skončí. Lepší je zastavit se a být upřímný: Je tu spoutanost, prázdnota, nesmyslnost, vina, osamělost, zlomenost, násilí, provinění? Jsou jako horečka. Horečka však není ta nemoc. Ukazuje, že nemoc tu je, že něco není v pořádku.

Za tím se skrývá ta nemoc. Není hlučná. Působí potichu. A neexistuje stupeň, na kterém byste jí unikli. Neboť vina neleží jen na druhých nebo mimo mě. Sedí ve mně. V mém životě, v mém příběhu, v tom, co jsem.

Jeden filozof jednou nazval naše svědomí soudní síní. Zní v ní tři hlasy: žalobce, obhájce a soudce. Všichni tři mluví v nás. Žalobce vyjmenovává, co jsme udělali. Obhájce hledá výmluvy. A soudce vynese rozsudek, kterému se nemůžeme vyhnout. Tuto soudní síň nám nikdo nemusí vysvětlovat. Nosíme ji s sebou.

Proto pouhé slovo nestačí. Když mi někdo řekne: Hoďme to za hlavu, je to od něj laskavé. Ale nedělá to ze mě jiného člověka. A neodčiní to, co se stalo. Žádný lékař neuzdraví dítě tím, že řekne: To není tak zlé.

Potřebujeme tedy dvojí. Aby nám bylo odpuštěno. A aby to, co v nás sedí, vyšlo ven a skončilo. Jedno bez druhého nepomůže.

2. Římanům 3,23

3 Jaký Bůh doopravdy je

Z této situace se bez Boha nedostaneme. Naše existence je bez Boha nemyslitelná. Ať tomu věříme, nebo ne.

Nejprve jedno nedorozumění.

Skoro každý má v hlavě nějaký obraz Boha. I ten, kdo nevěří. Často je to obraz přísného dozorce. Někoho, kdo všechno vidí a nic nezapomíná. Někteří se to tak naučili jako děti: Pánbůh všechno vidí. Neznělo to jako útěcha. Znělo to jako hlídání.

Přeneseme-li to na Ježíšův kříž, zní to takto: Bůh chce trest. Ježíš se vrhl do cesty, aby trest zasáhl jeho, a ne nás. Syn usmířil rozhněvaného Otce.

Mnozí to tak slyšeli, i v kostelích. Někteří kvůli tomu odešli. Kdo by chtěl důvěřovat Bohu, který musí nejdřív vidět krev, než začne být vlídný?

Něco z toho je pravda. Bůh vidí, co děláme. A nic jen tak nesmete ze stolu. Ale zbytek neplatí. Kdo začne tímto obrazem, nakonec všechno pochopí špatně. Tento obraz je karikatura. Přinejmenším zkratka.

Co když je Bůh úplně jiný? Podívejme se, kdo v Bibli dělá první krok. Nikdy to není člověk. Vždycky je to Bůh. Hledá Adama v zahradě poté, co se ten schoval. Povolá Abrahama. Vyvede svůj lid z otroctví v Egyptě dřív, než mu dá jediné přikázání. A nakonec pošle svého Syna.

Jedna z nejznámějších vět Bible to říká takto: Tak Bůh miloval svět, že dal svého Syna.[3]

Nebyl to Syn, kdo z Otce lásku vymámil. Otec dal Syna, protože miloval. Tak jako lékař z kapitoly 1 přišel, protože chtěl pomoci. Ne proto, že ho někdo přemluvil.

Jak tedy Bůh zachází s tím, co jsme způsobili druhým, a tím i jemu? Začněme zase u sebe. Představte si, že vás někdo zranil. Těžce. Máte dvě možnosti. Můžete mu to oplatit. Nebo můžete odpustit.

Co znamená odpustit? Neznamená to, že zranění zmizelo. Znamená to, že škodu nesete sami, místo abyste ji vrátili tomu druhému. Kdo odpouští, platí. Vždycky. To je cena odpuštění. A neplatí ji viník, nýbrž ten, kdo odpouští.

To je zkušenost mezi lidmi. A u Boha? Ve Starém zákoně, v první části Bible, říká svému lidu:

Způsobil jsi mi námahu svými hříchy. Já, já jsem ten, kdo stírá tvá přestoupení, kvůli sobě samému.[4]

---

3. Jan 3,16

Obojí stojí vedle sebe. Hřích Bohu působí námahu. On ho nese. A stírá ho. Ne proto, že bychom si to zasloužili. Nýbrž proto, že takový je. Ne soudce, který číhá na chybu. Nýbrž ten, kdo to břemeno nese už dávno předtím, než si všimneme, že jsme mu ho naložili.

Ale to je jen jedna polovina. Bůh nepředstírá, že se nic nestalo. Bůh, který by nad vším přimhouřil oko, by nebyl dobrý Bůh. Byl by lhostejný. Když se dítěti děje křivda, očekáváme, že to někdo bude brát vážně. Bůh to bere vážně. Všechno. Křivdu, kterou jsem spáchal já, stejně vážně jako tu, která se stala mně.

Jde o to, zda je Bůh v nesení a snášení hříchu spravedlivý, nestranný a důsledný. Uvede všechno, minulé, přítomné i budoucí, do pořádku a k právu? To by se týkalo všech a každého. Může být škoda způsobená naším selháním – naším hříchem – vůbec někdy napravena? Nepředstavitelná věc, která se může stát asi jen nepředstavitelným zázrakem.[5]

To všechno dohromady nás vede ke kříži. Bůh, který by byl jen přísný, by žádný kříž nepotřeboval. Mohl by prostě trestat a odplácet. Bůh, který by byl jen mírný, by ho také nepotřeboval. Mohl by se dívat jinam. To by bylo stejně tragické. Ale Bůh je obojí. Bere vinu vážně. A viníka miluje celou svou bytostí. Takový Bůh jde cestou, na níž zůstává pravdivé obojí. Přitom není rozpolcený. On je láska, a co dělá, je láska. Je to láska, která je spravedlivá a svatá.

Kříž je tou cestou. A je to jeho cesta. Ne naše.

4. Izajáš 43,24-25
5. Římanům 3,25-26

4 Proč krev?

Kříž byl krvavá záležitost. A krvi se nevyhneme. I když to zní cize. Přinejmenším v našich končinách.

V běžném životě se s krví setkáváme zřídka. Při zranění. U lékaře, když nám ji odebírá. Nebo při darování krve. Tam se učíme něco, na co jinak snadno zapomínáme: Krev může zachránit život. Krev jednoho udržuje druhého při životě.

Kdo poprvé navštíví bohoslužbu, uslyší možná píseň o Ježíšově krvi. A diví se. Nebo se mu hnusí. Proč se křesťanství neobejde bez krve? Proč nestačí slovo odpuštění?

Začněme opět u sebe. Malý chlapec maluje fixami po bílém ubrusu své matky. Ona vejde a uvidí to. A odpustí mu. Okamžitě, bez výčitky. Ale ubrus je přesto pomalovaný. Odpuštění ho nevyčistí. Někdo ho musí vyprat. A ten, kdo ho pere, není ten chlapec.

To je rozdíl mezi odpuštěním a očištěním. Odpuštění říká: Nepočítám ti to. Očištění říká: Je to pryč. Potřebujeme obojí. V kapitole 2 jsme viděli, že hřích v nás sedí jako nemoc. Proto nepotřebujeme jen někoho, kdo řekne: Hoďme to za hlavu. Potřebujeme někoho, kdo uzdravuje.

A u Boha? Svůj lid Izrael to naučil dávno před Ježíšem. Jazykem, který je nám cizí. Tehdy mu rozuměl každý. Je to jazyk obětí.

Izraelita, který na sebe uvalil vinu, přivedl zvíře do svatyně, na místo, kde přebýval Bůh. Položil ruku na hlavu zvířete. To znamenalo: Toto zvíře teď stojí za mě. Pak bylo zabito. Kněz vzal krev a přinesl ji k oltáři. Krev byla to hlavní. Ne zabití. Krev.

Proč? Protože krev v Bibli znamená život. V Mojžíšově zákoně Bůh říká:

Život je v krvi, a já jsem vám ji dal na oltář, aby vás přikrývala.[6]

V této větě je mnoho. Bůh krev dává. Nevymáhá ji jako věřitel své peníze. Dává ji, jako lékař dává lék. A to, co krev dělá, se nazývá: přikrýt. Klade se přes vinu. A zároveň ji odnímá.

Co říká tento cizí jazyk? Tři věci:

Vina je vážná.

Stojí život.

A tento život dává Bůh.

---

6. 3. Mojžíšova 17,11

Ale zvířata byla jen obrazem. Ovce neví, za co umírá. Nemůže nic vzít na sebe, protože ničemu nerozumí. Bible sama říká, že krev zvířat nemůže odstranit žádnou vinu.[7] Bylo to jakési vyučování. Bůh tím ohlašoval, co jednou skutečně udělá.

A pak to udělal. Ne se zvířetem. S člověkem, který věděl, co dělá. Který to chtěl. S tím, který byl Božím vlastním Synem. Bůh tu nevzal cizí krev. Dal svou vlastní.

Proto krev. Ne proto, že by Bůh chtěl vidět krev. Nýbrž proto, že vina stojí život. A protože se Bůh rozhodl, že to má být jeho vlastní život. Otec a Syn jsou v tomto činu dokonale jedno.

7. Židům 10,4

5 Co řekl sám Ježíš

A Ježíš sám? Věděl, co ho čeká?

Když člověk zemře brzy, ti, kdo zůstanou, se často ptají: Tušil to? Řekl něco, čemu rozumíme teprve teď? Někdy se najde dopis. Nebo si člověk vzpomene na větu, přes kterou tehdy přešel.

U Ježíše se nabízí jiné podezření: Smysl byl jeho smrti dán teprve dodatečně. Jeden kazatel zašel příliš daleko. Mocní ho odklidili z cesty. A jeho přátelé pak hledali smysl v nesmyslné smrti. Něco takového se stává. Lidé to dělají, když truchlí.

Zprávy říkají něco jiného. Ježíš o své smrti mluvil dřív, než přišla. Vícekrát. A sám jí dal právě ten smysl, který vykupuje.

Třikrát řekl svým přátelům, že půjde do Jeruzaléma a tam bude muset zemřít. Muset. Nechtěli to slyšet. Petr, jeden z nich, mu prudce odporoval. Ježíš na tom trval.

Jednou nazval sám sebe lékařem. Vyčítali mu, že sedí u stolu s nenáviděnými výběrčími daní a s dalšími lidmi se špatnou pověstí. Odpověděl:

Lékaře nepotřebují zdraví, nýbrž nemocní.[8]

Věděl, ke komu přišel. A řekl také, k čemu:

Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, nýbrž aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.[9]

Syn člověka, tak Ježíš nazýval sám sebe. Výkupné, to jsou peníze, které vykoupí zajatce. Ze zajetí, z otroctví. Ze zadluženého života. Ježíš říká: Můj život je ta cena. A vy jste ti, kdo budou svobodní.

Poslední večer jedl se svými přáteli velikonoční večeři. Při této slavnosti si Izrael dodnes připomíná vysvobození z Egypta. Vzal chléb, lámal ho a řekl: To je moje tělo, za vás. Vzal kalich s vínem a řekl: To je moje krev, prolitá za mnohé na odpuštění hříchů.[10]

Nerozuměli tomu. Teprve později. Ale řekl to dřív, než se to stalo. Věděl, že zemře. Věděl, za koho. A věděl, k čemu.

Pak přišla noc v zahradě Getsemane, na úpatí Olivové hory. Tam vidíme, co ho to stálo. Vzal s sebou tři ze svých přátel. Řekl jim, že je smutný až

8. Marek 2,17
9. Marek 10,45
10. Lukáš 22,19; Matouš 26,28

k smrti. Potom padl na zem a modlil se:

Otče, Tobě je všechno možné. Odejmi ode mne tento kalich. Ale ne co já chci, nýbrž co chceš Ty.[11]

Kalich je starý obraz. U proroků Izraele je kalich to, co Bůh dává člověku pít. Jeho podíl. Jeho úděl. Někdy je to požehnání. Někdy je to to nejtěžší, co může být člověku odměřeno. Ježíš viděl, co je v jeho kalichu. Prosil, aby ho minul. A pak ho vypil.

Do své smrti tedy nevklopýtal. Viděl, co přichází. Prosil, aby byl ušetřen. A přesto šel. K tomu se vrátíme v kapitole 7.

Na kříži, krátce před svou smrtí, řekl ještě jedno slovo. V řečtině je to jediné slovo. Také česky to zní krátce: Dokonáno jest.[12] To neznamená: Je konec. Nýbrž: Je hotovo. Úkol je splněn.

11. Marek 14,34-36
12. Jan 19,30

6 Tři těžké věty

Teď to bude těžké.

Tři věty, které musíte číst pomalu.

Znáte věty, které musíte číst dvakrát. Nález od lékaře. Dopis z úřadu. Přečtete je, odložíte je a přečtete je ještě jednou. Protože na nich mnoho závisí.

Takové věty existují i o Ježíšově smrti. První křesťané ji shrnuli do několika málo vět. Tři z nich jsou obzvlášť těžké. Těžké, protože toho hodně nesou. A těžké, protože se snadno chápou špatně.

První věta: Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem.[13]

To je nejstarší věta o kříži, kterou máme. Pavel ji píše kolem roku 55 křesťanům v Korintu. A dodává, že ji sám už převzal od těch, kdo byli křesťany před ním. Ta věta tedy pochází z prvních let po kříži. Nikdo si ji nevymyslel o generace později.

Za naše hříchy. Ne: kvůli jeho nepřátelům. Ne: jako vzor pro nás. Nýbrž: *za naše hříchy*. Jeho smrt souvisí s tím, o čem byla řeč v kapitole 2. S nemocí, která v nás sedí. S tím, co už nemůžeme napravit.

Podle Písem. To znamená: Tak to už předtím stálo v Bibli Izraele. První křesťané kříž nevynalezli nově. Znovu ho tam našli. Nejzřetelněji v jedné písni, která byla stará už staletí. Mluví o Božím služebníku, který je opovrhován, který trpí, který umírá. A říká:

Nesl naši nemoc. Kvůli našim přestoupením byl zraněn. Hospodin dopustil, aby ho zasáhla vina nás všech.[14]

Slovo, které tu stojí, skutečně znamená nemoc. Je to „nemoc hříchu". Prorok vidí někoho, kdo do sebe přijímá to, čím stonají druzí. Jako lékař u lůžka dítěte.

Příběhy vysvobození v Bibli Izraele ukazují dopředu na kříž. Co se tam stalo jednomu národu, děje se zde pro všechny lidi.

Druhá věta: Toho, který nepoznal hřích, Bůh za nás učinil hříchem, abychom se v něm stali Boží spravedlností.[15]

To je nejtěžší z těch tří. Musíte ji číst kousek po kousku.

Který nepoznal hřích: Ježíš neměl žádnou vlastní vinu a nikdy se nespolčil s bezprávím. *Učinil hříchem*: Bůh ho postavil na místo, kam patří hřích. Spojil

13. 1. Korintským 15,3
14. Izajáš 53,4-6
15. 2. Korintským 5,21

ho v jedno s tím, čím jsme my. Ne: Učinil z něj hříšníka. Nýbrž: Předal mu naši věc, celou. A pak cíl: *abychom se stali Boží spravedlností*. V něm.

Spravedlnost tu neznamená: být bez chyby. Znamená: mít s Bohem čisté účty. Znovu patřit k němu.

To je výměna. On dostává to naše. My dostáváme to jeho. Ale není to výměna jako na trhu, kde si dva cizí lidé něco posouvají sem a tam. Je to výměna v něm. Jsme vzati dovnitř. Do jeho smrti na kříži. A do jeho života ze vzkříšení.

Pavel jednou píše příteli krátký dopis. Příteli utekl otrok. Jmenuje se Onésimos. Možná si něco odnesl. Pavel ho poznal a posílá ho zpátky. A píše: Jestliže ti něco dluží, připiš to na můj účet. Já zaplatím.[16] Nikdo tu nemyslí na trest. Jeden ručí za druhého. Tak mluví Bible i o Ježíši.

Třetí věta: Naše hříchy nesl na svém těle na dřevo.[17]

Tuto větu už znáte z kapitoly 1. Jmenuje místo. Na svém těle. Na dřevě, na kříži. Ne v myšlenkách, ne kdesi v nebi. V určitý den, na určitém trámu, v těle, které mohlo krvácet.

A jmenuje čin: nesl. K tomu patří ještě jeden obraz z jazyka obětí. Jednou do roka, v Den smíření (Jom kipur), položil kněz obě ruce na hlavu živého kozla. Vyznal nad ním všechnu vinu lidu. Pak kozla vyhnali na poušť. Odnesl vinu pryč. Na místo, odkud se nevrátila.[18]

Právě toto slovo stojí i ve třetí větě: nesl. Odnesl. Ježíš je jako kozel, který vinu vynáší ven. A zároveň je obětí, jejíž krev očišťuje. Obojí v jedné osobě.

Věta pokračuje ještě dál: abychom, odumřevše hříchům, žili spravedlnosti. Nestojí tam: abychom se cítili lépe. Stojí tam: abychom žili jinak. Ježíšova smrt není jen něco, co se stalo pro nás. Skrze ni se má něco stát i s námi a v nás.

A pak přichází věta, kterou už známe: Jeho ranami jste byli uzdraveni. Jeho smrt je náš život.

16. Filemonovi 18-19
17. 1. Petrův 2,24
18. 3. Mojžíšova 16,21-22

7 Jak nás zachraňuje jeho smrt

Teď přichází odpověď. Nebo aspoň pokus o odpověď.

Kdo ztratil člověka, ptá se: Proč? Proč on? Proč takhle? Většinou odpověď nedostane. Smrt zůstává nesmyslná.

U Ježíše se ptáme jinak. Nejen: Proč zemřel? Nýbrž: Co se stalo v jeho smrti? To je třetí otázka z kapitoly 1. Pokusím se k ní přiblížit v pěti krocích.

Za prvé: Vzal to na sebe.

Ježíš se nedostal do nějaké nehody. Vešel do toho. Věděl, co ho v Jeruzalémě čeká. A šel tam. V noci před svou smrtí se modlil, aby ho to minulo. Pak řekl: Ne co já chci, nýbrž co chceš Ty.[19]

Co přišlo potom, udělali lidé. Zrada přítelem. Rozsudek, o kterém bylo rozhodnuto od začátku. Bití, posměch, poprava. Žádný blesk z nebe. Lidské ruce. A přece Bible říká: Právě to byla Boží cesta. Bůh vydal svého Syna.[20] Obojí je pravda. Udělali to lidé. Bůh to dopustil, protože to tak chtěl. Protože tak se měl stát ten nepředstavitelný zázrak, o kterém mluvila kapitola 3.

To, co tam Ježíš vytrpěl, je to, co se děje, když svět bez Boha jde svou cestou. Setba vzchází. Lež, nespravedlnost, násilí, smrt. To je žeň viny a hříchu. On ji sklidil, na svém vlastním těle. Ne svou žeň. Naši.

Za druhé: Mohl to nést, protože to nebylo jeho.

Zde pomáhá obraz lékaře z kapitoly 1. Proč mohl dítěti odejmout nemoc? Protože on sám tu nemoc neměl. Přišel zdravý zvenčí. Lékař, který se sám dusí, nemůže žádnému dítěti pomoci k dechu.

Tak je to i zde. Ježíš neměl žádnou vlastní vinu. Žádné slovo, které by musel vzít zpět. Žádné dveře, které by zabouchl. Proto mohl nést tu naši. Spravedlivý za nespravedlivé.[21] Nese. Přebírá naši vinu. Staví se zcela na stranu hříšníků. To se děje na kříži. Co to s ním v těch hodinách dělalo?

Za třetí: Vzal to s sebou do své smrti.

Proč to musela být smrt?

Vzpomeňte si na kapitolu 2. Hřích neleží jen na druhých nebo mimo mě. Sedí ve mně. V mém životě. Hřích, tato smrtelná nemoc, která sedí v životě, nachází svůj konec teprve tehdy, když tento život skončí. Proto ho nelze jednoduše prominout jako účet. Účet lze roztrhnout. Život ne.

19. Marek 14,36
20. Římanům 8,32; Skutky 2,23
21. 1. Petrův 3,18

Ježíš přijal náš hřích do svého života. Jako lékař nemoc dítěte. A tento život vydal na smrt. Vina a naše nemoc šly s ním tam, kam patří. Tak jako kozel odnesl hříchy na poušť, do země smrti. Tam hřích zůstal.

Bible to říká touto tvrdou větou:

Bůh odsoudil (a soudil) hřích v těle svého Syna.[22]

Ne Syna. Hřích. Dostal svůj rozsudek na místě, kam ho Ježíš donesl. To je odpověď na otázku z kapitoly 3. Bůh se nedívá jinam. Soudí hřích. A zachraňuje hříšníka. Tak se jeho umírání pro nás stává dveřmi do života.

A krev? V Bibli krev znamená život, který je vydán. Ne krutost. Říká: Dávám svůj život za vás.

Mzdou a důsledkem hříchu je smrt. Původce života umírá místo nás, aby nás zachránil před trvalou, věčnou smrtí.

Za čtvrté: Smrt ho nemohla udržet.

Zde obraz lékaře končí. Lékař na nemoc zemřel a při tom zůstalo. U Ježíše to při tom nezůstalo. On sám byl dokonale dobrý a spravedlivý. Smrt, v níž končí hřích druhých, nemá žádné právo a žádný důvod ho držet. O tři dny později byl hrob prázdný. Bez toho by všechno ostatní bylo krásným příkladem. S tím je to záchrana. O tom pojednává další kapitola.

Za páté: Jeho smrt platí jako naše.

Teď krok, který z toho dělá moji věc. Bible neříká jen: Zemřel za nás. Říká: Zemřeli jsme s ním.[23] To není zbožné rčení. Znamená to: To, co skončilo v jeho smrti, byla moje nemocná, hříšná bytost. Člověk, jakým jsem byl, tam na kříži zemřel a byl spolu s ním uložen do hrobu. A to, co vyšlo z jeho hrobu, je začátek toho, čím se mám stát. Staré pominulo, nastalo nové.[24]

Proto k této smrti patří malé slovo, které se nesmí přeskočit: s. Nejen za nás. S ním. Kdo se ho drží, toho vezme s sebou. Dovnitř do své smrti, kde zůstává vina a hřích. A ven do svého života, kde už hřích není.

Jak se toto spojení může stát, v události před 2000 lety, nedokážu říct. I zde platí: to je Boží cesta a Boží řešení.

Co to znamená.

Myslete na to, co už nemůžete napravit. Nepřipomínám vám to, abyste se cítili špatně. Není to odčiněno. To nikdo netvrdí. Ale je to odneseno. Někým, kdo to mohl nést. Na místo, odkud se to už nikdy nevrátí.

A vy?

Už nejste tím, v kom to sedí. Prošli jste s ním smrtí. To není pocit. To je skutečnost, kterou Bůh stanovil. Smíte se postavit na tuto Boží pravdu.

---

22. Římanům 8,3
23. Římanům 6,4; 2. Korintským 5,14
24. 2. Korintským 5,17

Zůstává zbytek, který nedokážu vysvětlit? Ano. Jak může jeden život vzít s sebou jiné životy skrze smrt, to zůstává tajemstvím. Co to pro Ježíše znamenalo v nejhlubším nitru, také. Ale je to tajemství s datem, místem a prázdným hrobem.

Na tomto místě mohu říct jen: Děkuji, Ježíši, děkuji!

8 Proč k tomu patří Velikonoce

V pátek zemřel.

V neděli byl hrob prázdný.

Kdo stál u hrobu, zná ten pocit. Tady něco skončilo. Definitivně. Člověk může přinést květiny a zapálit svíčky. Ale smrt má poslední slovo. Tak se to aspoň zdá.

Představte si, že by Ježíšův příběh v pátek skončil. Dobrý muž, popravený. Jeho přátelé ukrytí ze strachu, že budou další na řadě. Jeho hrob uzavřený těžkým kamenem a střežený.

Pak bychom měli dojemný příklad. Někoho, kdo zemřel pro své přesvědčení. Někoho, kdo se ještě na kříži modlil za své katy. Mohli bychom ho obdivovat. Mohli bychom se ho pokusit napodobit. Ale zachráněn by nebyl nikdo. Byl by jako lékař z kapitoly 1: Vzal nemoc na sebe, a ona ho zabila.

Pavel to říká bez okolků:

Jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak jste ještě ve svých hříších.[25]

Ještě ve svých hříších. Hrob by pak nebyl místem, kde zůstala vina. Byl by jen místem, kde zůstal i on. Pak by všechno, co stojí v této knize, padlo.

První křesťané tvrdí něco neslýchaného. Prý nezůstal mrtvý. Třetího dne byl prý hrob prázdný. Ženy ho tak našly, časně ráno. A prý se setkal se svými přáteli. Ne jako duch. Jako někdo, kdo s nimi jí a jehož rány se lze dotknout.

Co když je to pravda? Pak to pro naši otázku znamená nejméně trojí.

Za prvé: Bůh řekl ano. Ano k tomu, co se stalo v pátek. Jestliže ho Bůh vzkřísil, pak jeho smrt nebyla neštěstím, které Bůh dodatečně opravil. Pak celé to dění bylo tou cestou a Bůh ji potvrdil. Jedna stará věta říká obojí jedním dechem: Byl vydán kvůli našim proviněním a vzkříšen, abychom před Bohem stáli jako spravedliví.[26] Smrt vinu odnímá. Vzkříšení říká: To platí navždy.

Za druhé: Vina zůstala v hrobě. On ne. To je znamení, že vina už neexistuje. Kdyby ještě něco zůstalo otevřené, smrt by si ho směla ponechat.

Krátké vysvětlení: „Vina zůstala v hrobě" je obraz. Znamená to: Je vyřízená, odstraněná, už tu není.

Za třetí: Žije. Ten, kdo za nás zemřel, není minulostí. Je tu. Dnes. Navždy. Odešel k Bohu, s lidským, nesmrtelným vzkříšeným tělem. Odtud znovu

25. 1. Korintským 15,17
26. Římanům 4,25

přijde.

Příběh záškrtu mimochodem pokračoval. Na konci 19. století se našel lék. Získávali ho z krve koní. Dávali jim jed té nemoci, nejprve málo, pak víc. Koně ten jed přemohli. A v jejich krvi teď bylo to, co zachraňovalo děti. Tisíce dětí tak přežily.

Každé přirovnání kulhá, i toto. Ale něco ukazuje. Kdo nemocí prošel a přemohl ji, jeho život může uzdravovat druhé. Ježíš přijal nemoc světa do sebe a přemohl smrt. Jeho život teď patří nám. Bible říká:

Budeme zachráněni jeho životem.[27]

Zlo tu ještě je. Nemoc také, i smrt. Ale lék je nalezen. Jejich konec je jistý.

27. Římanům 5,10

9 Dobrá zpráva

A já?

Co z toho mám?

Dočetli jste tuto knihu až sem. Možná se zvědavostí. Možná s pochybnostmi. Možná s obojím. To je poslední otázka z kapitoly 1: Jak to dojde až ke mně? Jeden muž před dvěma tisíci lety zemřel a vstal z mrtvých. Co já s tím mám společného?

Nic, dokud se jen dívám. Všechno, jakmile se mu svěřím.

Představte si muže, který je těžce nemocný a zároveň stojí obžalovaný před soudem. Chybějí mu dvě věci: osvobozující rozsudek a zdraví. Lze ho osvobodit, a zůstane nemocný. Lze ho uzdravit, a zůstane obžalovaný. Potřebuje obojí.

Taková je naše situace. To jsme viděli v kapitole 2. Potřebujeme odpuštění. A potřebujeme konec nemoci, která v nás sedí. Kříž, nebo lépe: Ukřižovaný, daruje obojí. Ale ne jako automat, do kterého se hodí mince. Dává to jako lékař, který přistoupí k lůžku. Je zapotřebí setkání.

Co musí nemocný udělat? Vzpomeňte si na dítě z kapitoly 1. Nemohlo udělat nic, než zůstat v klidu a nechat lékaře jednat. Nemuselo rozumět tomu, co lékař dělá. Muselo ho jen nechat.

Bible pro to má slovo: věřit. To slovo je opotřebované. Mnozí v něm slyší: považovat za pravdu něco, co nelze dokázat. Míněno je něco jiného. Věřit znamená: spolehnout se na něj. Svěřit se někomu, kdo může pomoci. Nemusíte všemu rozumět. Jen a nejprve tomuto: On je ten, kdo odpouští, uzdravuje a zachraňuje. Musíte ho k sobě pustit. Otevřít se mu a vpustit ho dovnitř.

A co se pak stane? Jedna věta to říká takto:

Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem.[28]

Ospravedlněni, to je osvobozující rozsudek. A pokoj. Ne příměří, při kterém každý čeká, zda ten druhý znovu nezačne. Pokoj. Věc je vyřízená. Ne proto, že bych ji vyřídil já. Nýbrž proto, že on ji nesl na svém těle na dřevo.

Patří k tomu tři věci. To není nátlak. Je to pozvání.

Obrátit se. To neznamená: nejdřív se stát dobrým, pak přijít. Znamená to: změnit směr. Přestat chtít uzdravit sám sebe. Přiznat, že to nejde. Obrátit se je to, čemu se staromódně říká *pokání*.

---

28. Římanům 5,1

Dát se pokřtít. Křest je znamení, které se děje celým tělem. Člověk je ponořen do vody a znovu se vynoří. Bible říká: Byli jsme s ním pohřbeni.[29] Člověk, jakým jsem byl, je položen tam, kde zůstala vina. A ten, kdo vyjde ven, patří k tomu, který žije. Křtem se člověk přiznává k novému Pánu, ke králi Ježíši.

Patřit k ostatním. Nikdo tuto cestu nejde sám. Kdo patří k Ježíši, patří ke společenství s mnoha dalšími. Potřebujete ty druhé. A ti druzí potřebují vás.

A teď konec. Není to konec, je to začátek. Věta, kterou všechno začalo, zněla: Zemřel za nás. Teď víte, co tím křesťané myslí. Přijal naši vinu do sebe, protože nebyla jeho. Nesl ji na svém těle do své smrti. Vzal nás s sebou dovnitř a vyvedl nás s sebou ven. A žije.

Jsou věci, které už nemůžete napravit. To zůstává pravdou. Ale je tu někdo, kdo je nesl. To je dobrá zpráva. Bible ji nazývá evangeliem. Věřím: Je pravdivá. A platí vám.

29. Římanům 6,4

Jeden muž je popraven, před dvěma tisíci lety. Jeho přátelé později říkají: To bylo za nás.

Co to má znamenat? Může někdo zemřít za druhé? A co to má společného se mnou?

Tato kniha jde za touto otázkou až do konce. Říká, co s námi není v pořádku, jaký Bůh doopravdy je a proč může smrt něco změnit.

Kříž je víc než znamení. Je to cesta ven do věčného života.

Pro všechny, kdo to opravdu chtějí vědět.